

Arrest

nr. 235 925 van 19 mei 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. SCHELLEMANS *loco* advocaat B. LOOS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, I.(...) B.(...), bent een Afghaan van Pashtoun origine behorend tot de Babakarkhel stam. U bent een soennitische moslim en uw moedertaal is Pashtou. In uw eerste verzoek om internationale bescherming beweerde u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op 27 februari 2017 het volgende. U woonde vanaf uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan ononderbroken in uw dorp Tizin gelegen in het district Surobi behorend tot de provincie Kabul. In Afghanistan hebt u acht jaar lang gestudeerd. U werd door de taliban onder druk gezet om mee te doen aan de jihad. Uw vader ging hier niet mee akkoord. U ging samen met hem naar het districtshuis om hierover klacht in te dienen. Enkele

dagen later kwamen de regeringstroepen naar uw dorp en begonnen ze aan een gevecht met de plaatselijke taliban. Hierbij ging één talibanlid dood, enkele andere talibanleden raakten verwond en enkelen werden gearresteerd. Vervolgens werd u door de taliban beschuldigd van spionage. Ze waren op zoek naar u. Omdat ze u niet vonden, hebben ze uw vader als wraakactie vermoord. Hierop verliet u op 29 november 2013 Afghanistan. Uw reis naar België duurde ongeveer 22 maanden. Onderweg bleef u ongeveer een jaar in Griekenland waar u illegaal werkte. U diende daar echter geen verzoek om internationale bescherming in omdat u het geen goed land vond om papieren te krijgen. Op 7 september 2015 kwam u uiteindelijk in België aan waar u de volgende dag uw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Ter staving van uw eerste verzoek legde u uw taskara, de taskara van uw vader, een klachtbrief en twee enveloppes waarin deze documenten verstuurd werden neer. Uw eerste verzoek om internationale bescherming werd op 11 mei 2017 door het CGVS afgewezen zowel betreffende de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wegens gebrek aan geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen. U ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). In haar arrest nr. X dd. 16 maart 2018 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS.

Op 10 april 2018 diende u uw tweede verzoek om internationale bescherming in. Deze werd ontvankelijk verklaard door het CGVS op 22 mei 2018. U beweert dat de verklaringen die u in het kader van uw eerste verzoek hebt afgelegd, valselijk waren. Zo zou u een Afghaanse burger zijn die geboren werd in Pakistan en steeds in Pakistan heeft gewoond als vluchteling. Uw familie zou evenwel stammen uit Tizin in Surobi, provincie Kabul. U zou slechts één keer in Afghanistan geweest zijn. Naast uw verblijfplaatsen zou u ook gelogen hebben over uw leeftijd, asielrelaas, familiesamenstelling, onderwijsniveau, vertrekdatum- en uw reisweg naar België. U wilt niet terugkeren naar Pakistan omdat u daar als Afghaan gediscrimineerd wordt. U vreest terugkeer naar Afghanistan omdat u Pashtou mengt met Urdu woorden en omdat Afghanen dat niet graag horen. Ze zouden u kunnen verdenken van spionage. Bovendien kent u het land en de cultuur niet goed en vreest u daar geen werk te zullen vinden. Ter staving van uw tweede verzoek legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw nieuwe taskara, een kopie van de identificatiepagina van uw Afghaans paspoort, geboortecertificaten van uw broer en uw zus, attesten van verschillende opleidingen die u hebt gevolgd in Pakistan, de vluchtelingenkaarten van uw familieleden en de kopie van uw vluchtelingenkaart uit Pakistan, acht foto's waarop u afgebeeld zou staan in Pakistan en twee enveloppes waarin deze documenten opgestuurd werden. Op 4 oktober 2018 nam het CGVS echter opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, daar het CGVS van oordeel was dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan redelijkerwijs in uw regio van herkomst zou vestigen. U tekende beroep aan tegen deze beslissing en legde in het kader van deze procedure nog volgende stukken neer: het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018, de COI Focus "Afghanistan. Security situation in Kabul city" van 24 april 2018 en het rapport "EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Security Situation – Update" van mei 2018. Op 20 maart 2019 bevestigde de RvV in haar arrest echter de beslissing van het CGVS.

Zonder België te hebben verlaten diende u vervolgens op 30 april 2019 een derde verzoek om internationale bescherming in. U meende opnieuw te hebben gelogen in het verleden. Zo zou u toch geen oom in Kabul hebben, aangezien hij al die tijd in België (en ondertussen Frankrijk) verbleef. U zou daarnaast toch nooit in Afghanistan zijn geweest en ook de taskara die u in het kader van uw tweede verzoek neerlegde bleek een vervalsing. U zou aldus niet langer terug kunnen keren naar Afghanistan en bovendien zou uw mentaliteit niet aansluiten bij de Afghaanse samenleving. Zo zou u in Afghanistan wegens uw verblijf in Europa worden gepercipieerd als ongelovige en zou u zich bij terugkeer meteen moeten aansluiten bij de taliban. Tot slot verwees u naar de algemene onveilige situatie in Afghanistan. Ter staving van uw derde verzoek legde u een brief neer van de 'Ministry of Refugees & Repatriation Afghanistan'. Ook uw advocaat voegde op 18 september 2019 een begeleidend schrijven toe.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek grotendeels steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerdere verzoeken om internationale bescherming hebt uiteengezet. In dit verband dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming daar geen geloof kon worden gehecht aan uw relaas en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Ook uw tweede verzoek om internationale bescherming, alwaar u plots meldde eigenlijk uw hele leven in Pakistan te hebben verbleven, sloot het CGVS af met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, daar het CGVS van oordeel was dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan redelijkerwijs in uw regio van herkomst zou vestigen. U tekende ook hiertegen beroep aan, maar opnieuw bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS. Bijgevolg resten er u géén beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig(e) verzoek(en) om internationale bescherming. Aldus staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. **Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.**

Immers gelden wat betreft uw **aanvullende verklaringen** volgende opmerkingen. Zo meende u niet alleen tijdens uw eerste verzoek te hebben gelogen, doch verklaarde u heden ook in het kader van uw laatste verzoek wederom niet de volledige waarheid te hebben verteld. U beweerde niet langer een oom in Kabul te hebben, zou nooit richting Afghanistan zijn getrokken en ook uw meest recente taskara zou een vervalsing zijn. Dat u heden met uzelf in het reine wenst te komen valt op zich dan wel toe te juichen, doch dat u hier pas in het kader van uw derde verzoek mee op de proppen zou komen is eigenlijk niet ernstig. Te meer u reeds in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming meende in het verleden te hebben gelogen, u toen al pretenteerde de waarheid te vertellen, ziet het CGVS geenszins in waarom u toen niet alle kaarten op tafel zou hebben gelegd. Op een verzoeker om internationale bescherming rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt. Niettegenstaande u meermaals uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. De verschoning die u hiervoor aanhaalt al zou u op aanraden van anderen hebben gelogen overtuigt bovendien allerm minst. Daargelaten dit slechts een blote bewering is, bent u zelf verantwoordelijk voor de inhoud van uw eigen verzoek en volstaat het geenszins om de fout op anderen af te schuiven. Zo ook blijkt uit uw dossier dat u zich sedert de aanvang van de procedure steevast hebt laten bijstaan door een advocaat, die u over dergelijke materie ongetwijfeld terdege zou kunnen hebben ingelicht, bijvoorbeeld tijdens de beroepsprocedure. Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u louter en alleen uw verklaringen aanpast waar nodig, meer dan dat u oprecht de waarheid zou spreken. Dat u hoe dan ook zou aangeven reeds tweemaal doelbewust te hebben getracht de Belgische asieldiensten te misleiden is tekenend voor uw absolute gebrek aan oprechtheid en

ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid eigenlijk compleet. Het CGVS ziet dan ook geenszins in waarom zij zondermeer zou moeten aannemen dat u heden wel de waarheid spreekt.

Bovendien dient te worden vermeld dat uw (plotse) verklaring alsnog nooit richting Afghanistan te zijn getrokken een louter blote bewering is die u niet hard kunt maken. Dat, zoals uw advocaat betoogt, uw valse taskara's aantonen dat u nooit in Afghanistan bent geweest raakt bovendien werkelijk kant noch wal. Zo blijkt uit toegevoegde informatie dat allerhande Afghaanse documenten wegens de hoge graad van corruptie inderdaad eenvoudig kunnen worden verkregen en valse documenten (zoals taskara's) aldus schering en inslag zijn. Het CGVS ziet dan ook allerminst in hoe dergelijke valse stukken uw verblijf in Afghanistan zouden ontkrachten. Dat uw oom deze voor u zou hebben geregeld is immers evenzeer een blote bewering die niet overtuigt. Te meer het volgens uw advocaat om een duplicaat zou gaan, doch dit nergens uit de vertaling blijkt overtuigen uw verklaringen allerminst. Dient terzijde nog te worden opgemerkt dat u uw originele paspoort, nochtans een uitstekend stuk ter staving van uw reisbewegingen, nog steeds niet neerlegde.

Dienaangaande zij vermeldt dat het bijzonder frappant is dat u eveneens (plots) zou verklaren dat uw oom niet langer in Afghanistan is, doch al die tijd in België (en Frankrijk) verbleef. Dat u zichzelf dusdanig zou tegenspreken is reeds weinig geloofwaardig en daargelaten u (of uw advocaat) ter staving een Frans attest in verband met zijn verzoek om internationale bescherming aldaar zou neerleggen, overtuigen ook deze stukken amper. Vooreerst betreffen het hier slechts kopieën en kunnen deze altijd onderhevig zijn aan mogelijk knip- en plakwerk. Bovendien blijkt uit dergelijke stukken geen enkele familieband en evenmin zeggen deze iets over de huidige verblijfplaats van de persoon in kwestie. Dient hier nog aan te worden toegevoegd dat het bijzonder opmerkelijk is dat u zou verklaren dat uw oom niet wil dat het CGVS op de hoogte is van zijn identiteit en jullie relatie, doch u (of uw advocaat) dan wél dergelijke stukken kan neerleggen. Dergelijke vaststellingen zijn eens te meer tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid en ondermijnen uw geloofwaardigheid enkel verder. Wat er ook van zij, mocht het vertrek van uw oom uit Afghanistan alsnog als aangetoond worden beschouwd, quod non, blijkt u desondanks nog steeds over een voldoende groot netwerk te beschikken in Kabul. Immers legde u (of uw advocaat) eveneens de notities van het persoonlijk onderhoud van uw beweerde oom B.(...) K.(...) K.(...) K.(...) (OV 8184083) neer en blijkt daaruit alvast dat er, naast uw oom nog familie in Tizin zou wonen. Zo zouden zijn broers en zussen er verblijven, blijken zij er over een aantal stukken grond te beschikken, en zouden ook hun neven aanwezig zijn. Wat meer is, dat uw oom zou aangeven dat zijn zus binnenkort met een neef plande te huwen en diens familie "rijk" is, bevestigt enkel de beoordeling dat u bij terugkeer naar Afghanistan op een uitgebreid en meer dan degelijk netwerk kan steunen.

Tot slot wenst het CGVS nog toe te voegen dat ook uw opmerking niet te kunnen leven in Afghanistan daar u een andere mentaliteit hebt, allerminst overtuigt. U komt immers niet verder dan het opwerpen van algemene beweringen, doch toont nergens aan dat u omwille van een verblijf elders dusdanig 'veranderd' zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken. Dat u, die overigens nooit Afghanistan zou hebben gezien wél op de hoogte zou zijn van de heersende mentaliteit aldaar, is opmerkelijk. Wat er ook van zij, dat uw mentaliteit danig zou verschillen betreft niets meer dan een blote bewering die op geen enkele wijze in concreto wordt gestaafd. Dat u hier overigens een vrijheid van godsdienst en denken ervaart, betekent overigens niet dat u automatisch door de Afghaanse bevolking zou worden gevisieerd. Dat u in Afghanistan zou gevisieerd worden door de taliban en als niet-moslim zou worden gepercipieerd is evenzeer niets meer dan een blote bewering en overtuigt evenmin. In elk geval, zelfs indien er in uw land van herkomst de valse perceptie zou (zijn) ontstaan dat u zich zou hebben afgekeerd van uw geloof of zou zijn bekeerd, dient er vastgesteld te worden dat uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt dat iemand die daadwerkelijk afvallig (of bekeerd) is aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn apostasie te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk uw islamitisch geloof verloren heeft, u verklaarde zich nog steeds moslim, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat de in uw land van herkomst aanwezige beperkingen gebaseerd zijn op islamitische normen en waarden betreffende de algemene in de Islamitische Republiek Afghanistan geldende (rechts)regels. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Het opleggen van beperkingen aan voornoemde rechten behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten. De vrijheid van meningsuiting alsook de eerbiediging van het privéleven moet/kan in de verschillende staten slechts worden uitgeoefend binnen welomschreven voorwaarden en/of binnen welbepaalde (wettelijke) grenzen. Met betrekking tot deze algemeen geldende rechtsregels kan dan ook niet worden gesteld dat zij een schending van de

grondrechten van de mens en een vorm van vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet uitmaken. Indien u een verblijfsstatus wenst te bekomen op basis van uw verklaarde goede integratie dient u de hiertoe geëigende procedures aan te wenden.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De documenten die u (of uw advocaat) neerlegde ter staving van uw volgend verzoek werden reeds grotendeels besproken en vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Documenten hebben hoe dan ook een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. De brief van het 'Ministry of Refugees & Repatriation' voegt evenmin iets toe aan uw dossier, daar deze hoogstens uw aanwezigheid in Pakistan zou staven, een element dat niet wordt betwist. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat aan dergelijk attest een behoorlijk gesolliciteerd karakter kleeft daar dit slechts zeer recent werd opgesteld in het eerder gebrekkig Engels. Dient hierbij ook te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit eveneens blijkt dat ook in Pakistan allerhande documenten gezien 's lands corruptiegraad eenvoudig kunnen worden verkregen of nagmaakt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire

beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren

zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel

burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve wenst het CGVS nog toe te voegen dat de opmerkingen die u (of uw advocaat) had bij het gesprek met de Dienst Vreemdelingenzaken evenmin vermogen om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. De opmerking dat de ambtenaar van de DVZ zich aanvallend zou hebben opgesteld blijkt niets meer dan een blote bewering die u niet weet te preciseren, noch concreet maakt. Bovendien blijkt nergens uit het verslag dat er enig probleem zou zijn geweest, maakte u desgevallend alvast geen opmerkingen en lijkt u meer dan de mogelijkheid geboden uw verhaal opnieuw uit de doeken te doen. In weerwil tot wat u beweert blijkt in elk geval dat het verslag weldegelijk werd voorgelezen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggestuiging van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In zijn verzoekschrift beroept verzoeker zich in een enig middel op een schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève, de artikelen 48/3, 55/2 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers volgende verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem geschonden geachte bepalingen volstaat op zich niet om vast te stellen dat aan die voorwaarden is voldaan.

2.4. In zijn derde volgend verzoek om internationale bescherming stelde verzoeker opnieuw te hebben gelogen in het verleden. Verzoeker geeft hierbij aan dat hij toch geen oom in Kabul heeft aangezien deze al die tijd in België (en ondertussen Frankrijk) verbleef, dat hij nooit in Afghanistan is geweest en de taskara die hij in het kader van zijn tweede verzoek neerlegde een vervalsing was. Verzoeker stelt ook niet langer terug te kunnen keren naar Afghanistan en dat zijn mentaliteit niet aansluit bij de Afghaanse samenleving, dat hij in Afghanistan wegens zijn verblijf in Europa wordt gepercipieerd als ongelovige en hierdoor problemen zal kennen met de taliban.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gesteld:

“In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek grotendeels steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerdere verzoeken om internationale bescherming hebt uiteengezet. In dit verband dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming daar geen geloof kon worden gehecht aan uw relaas en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Ook uw tweede verzoek om internationale bescherming, alwaar u plots meldde eigenlijk uw hele leven in Pakistan te hebben verbleven, sloot het CGVS af met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, daar het CGVS van oordeel was dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan redelijkerwijs in uw regio van herkomst zou vestigen. U tekende ook hiertegen beroep aan, maar opnieuw bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS. Bijgevolg resten er u géén beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig(e) verzoek(en) om

internationale bescherming. Aldus staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. **Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.**

Immers gelden wat betreft uw **aanvullende verklaringen** volgende opmerkingen. Zo meende u niet alleen tijdens uw eerste verzoek te hebben gelogen, doch verklaarde u heden ook in het kader van uw laatste verzoek wederom niet de volledige waarheid te hebben verteld. U beweerde niet langer een oom in Kabul te hebben, zou nooit richting Afghanistan zijn getrokken en ook uw meest recente taskara zou een vervalsing zijn. Dat u heden met uzelf in het reine wenst te komen valt op zich dan wel toe te juichen, doch dat u hier pas in het kader van uw derde verzoek mee op de proppen zou komen is eigenlijk niet ernstig. Te meer u reeds in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming meende in het verleden te hebben gelogen, u toen al pretenteerde de waarheid te vertellen, ziet het CGVS geenszins in waarom u toen niet alle kaarten op tafel zou hebben gelegd. Op een verzoeker om internationale bescherming rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt. Niettegenstaande u meermaals uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. De verschoning die u hiervoor aanhaalt al zou u op aanraden van anderen hebben gelogen overtuigt bovendien allerminst. Daargelaten dit slechts een blote bewering is, bent u zelf verantwoordelijk voor de inhoud van uw eigen verzoek en volstaat het geenszins om de fout op anderen af te schuiven. Zo ook blijkt uit uw dossier dat u zich sedert de aanvang van de procedure steevast hebt laten bijstaan door een advocaat, die u over dergelijke materie ongetwijfeld terdege zou kunnen hebben ingelicht, bijvoorbeeld tijdens de beroepsprocedure. Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u louter en alleen uw verklaringen aanpast waar nodig, meer dan dat u oprecht de waarheid zou spreken. Dat u hoe dan ook zou aangeven reeds tweemaal doelbewust te hebben getracht de Belgische asiendiensten te misleiden is tekenend voor uw absolute gebrek aan oprechtheid en ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid eigenlijk compleet. Het CGVS ziet dan ook geenszins in waarom zij zondermeer zou moeten aannemen dat u heden wel de waarheid spreekt.

Bovendien dient te worden vermeld dat uw (plotse) verklaring alsnog nooit richting Afghanistan te zijn getrokken een louter blote bewering is die u niet hard kunt maken. Dat, zoals uw advocaat betoogt, uw valse taskara's aantonen dat u nooit in Afghanistan bent geweest raakt bovendien werkelijk kant noch wal. Zo blijkt uit toegevoegde informatie dat allerhande Afgaanse documenten wegens de hoge graad van corruptie inderdaad eenvoudig kunnen worden verkregen en valse documenten (zoals taskara's) aldus schering en inslag zijn. Het CGVS ziet dan ook allerminst in hoe dergelijke valse stukken uw verblijf in Afghanistan zouden ontkrachten. Dat uw oom deze voor u zou hebben geregeld is immers evenzeer een blote bewering die niet overtuigt. Te meer het volgens uw advocaat om een duplicaat zou gaan, doch dit nergens uit de vertaling blijkt overtuigen uw verklaringen allerminst. Dient terzijde nog te worden opgemerkt dat u uw originele paspoort, nochtans een uitstekend stuk ter staving van uw reisbewegingen, nog steeds niet neerlegde.

Dienaangaande zij vermeld dat het bijzonder frappant is dat u eveneens (plots) zou verklaren dat uw oom niet langer in Afghanistan is, doch al die tijd in België (en Frankrijk) verbleef. Dat u zichzelf dusdanig zou tegenspreken is reeds weinig geloofwaardig en daargelaten u (of uw advocaat) ter staving een Frans attest in verband met zijn verzoek om internationale bescherming aldaar zou neerleggen, overtuigen ook deze stukken amper. Vooreerst betreffen het hier slechts kopieën en kunnen deze altijd onderhevig zijn aan mogelijk knip- en plakwerk. Bovendien blijkt uit dergelijke stukken geen enkele familieband en evenmin zeggen deze iets over de huidige verblijfplaats van de persoon in kwestie. Dient hier nog aan te worden toegevoegd dat het bijzonder opmerkelijk is dat u zou verklaren dat uw oom niet wil dat het CGVS op de hoogte is van zijn identiteit en jullie relatie, doch u (of uw advocaat) dan wél dergelijke stukken kan neerleggen. Dergelijke vaststellingen zijn eens te meer tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid en ondermijnen uw geloofwaardigheid enkel verder. Wat er ook van zij, mocht het vertrek van uw oom uit Afghanistan alsnog als aangetoond worden beschouwd, quod non, blijkt u desondanks nog steeds over een voldoende groot netwerk te beschikken in Kabul. Immers legde u (of uw advocaat) eveneens de notities van het persoonlijk onderhoud van uw beweerde oom Babakar Khel Khaista Khan (OV X) neer en blijkt daaruit alvast dat er, naast uw oom nog familie in Tizin zou

wonen. Zo zouden zijn broers en zussen er verblijven, blijken zij er over een aantal stukken grond te beschikken, en zouden ook hun neven aanwezig zijn. Wat meer is, dat uw oom zou aangeven dat zijn zus binnenkort met een neef plande te huwen en diens familie "rijk" is, bevestigt enkel de beoordeling dat u bij terugkeer naar Afghanistan op een uitgebreid en meer dan degelijk netwerk kan steunen.

Tot slot wenst het CGVS nog toe te voegen dat ook uw opmerking niet te kunnen leven in Afghanistan daar u een andere mentaliteit hebt, allerm minst overtuigt. U komt immers niet verder dan het opwerpen van algemene beweringen, doch toont nergens aan dat u omwille van een verblijf elders dusdanig 'veranderd' zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken. Dat u, die overigens nooit Afghanistan zou hebben gezien wél op de hoogte zou zijn van de heersende mentaliteit aldaar, is opmerkelijk. Wat er ook van zij, dat uw mentaliteit danig zou verschillen betreft niets meer dan een blote bewering die op geen enkele wijze in concreto wordt gestaafd. Dat u hier overigens een vrijheid van godsdienst en denken ervaart, betekent overigens niet dat u automatisch door de Afgaanse bevolking zou worden gevisieerd. Dat u in Afghanistan zou gevisieerd worden door de taliban en als niet-moslim zou worden gepercipieerd is evenzeer niets meer dan een blote bewering en overtuigt evenmin. In elk geval, zelfs indien er in uw land van herkomst de valse perceptie zou (zijn) ontstaan dat u zich zou hebben afgekeerd van uw geloof of zou zijn bekeerd, dient er vastgesteld te worden dat uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt dat iemand die daadwerkelijk afvallig (of bekeerd) is aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn apostasie te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk uw islamitisch geloof verloren heeft, u verklaarde zich nog steeds moslim, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat de in uw land van herkomst aanwezige beperkingen gebaseerd zijn op islamitische normen en waarden betreffende de algemene in de Islamitische Republiek Afghanistan geldende (rechts)regels. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Het opleggen van beperkingen aan voornoemde rechten behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten. De vrijheid van meningsuiting alsook de eerbiediging van het privéleven moet/kan in de verschillende staten slechts worden uitgeoefend binnen welomschreven voorwaarden en/of binnen welbepaalde (wettelijke) grenzen. Met betrekking tot deze algemeen geldende rechtsregels kan dan ook niet worden gesteld dat zij een schending van de grondrechten van de mens en een vorm van vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet uitmaken. Indien u een verblijfsstatus wenst te bekomen op basis van uw verklaarde goede integratie dient u de hiertoe geëigende procedures aan te wenden.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De documenten die u (of uw advocaat) neerlegde ter staving van uw volgend verzoek werden reeds grotendeels besproken en vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Documenten hebben hoe dan ook een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. De brief van het 'Ministry of Refugees & Repatriation' voegt evenmin iets toe aan uw dossier, daar deze hoogstens uw aanwezigheid in Pakistan zou staven, een element dat niet wordt betwist. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat aan dergelijk attest een behoorlijk gesolliciteerd karakter kleeft daar dit slechts zeer recent werd opgesteld in het eerder gebrekkig Engels. Dient hierbij ook te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit eveneens blijkt dat ook in Pakistan allerhande documenten gezien 's lands corruptiegraad eenvoudig kunnen worden verkregen of nagemaakt."

Er zijn geen specifieke elementen in het dossier aanwezig die een ander licht werpen op de beoordeling van het derde verzoek om internationale bescherming.

Waar verzoeker aangeeft dat de verwerende partij heeft nagelaten een grondig onderzoek te doen naar de nieuwe elementen en ook aangeeft dat hij niet werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt erop gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. X; RvS 14 februari 2006, nr. X). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing

moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad wijst verzoeker op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad erop dat uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 7, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

De toelichting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de Europese instanties van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten.

Reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming is komen vast te staan dat er geen geloof kon worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen met de taliban in het district Surobi in Afghanistan. De ongeloofwaardigheid van deze feiten op basis waarvan verzoeker zijn verzoeken om internationale bescherming steunt werd in het kader van verzoekers tweede volgend verzoek om internationale bescherming door verzoeker zelf bevestigd, gezien hij daar aangaf desbetreffend niet de waarheid te hebben verteld. Hij stelde tijdens dit tweede volgend verzoek een Afghaanse burger te zijn die geboren werd in Pakistan en steeds in Pakistan te hebben gewoond als vluchteling. Verzoekers familie zou evenwel afkomstig zijn uit Tizin in het district Surobi in de provincie Kabul en hij zou slechts één keer in Afghanistan geweest zijn. Deze verklaringen bevestigden de ongeloofwaardigheid van de feiten waarop hij zijn verzoek om internationale bescherming steunt, met name de problemen met de taliban die hij in het district Surobi in Afghanistan ondervond. In onderhavig derde volgend verzoek verklaarde verzoeker dan weer niet langer een oom in de provincie Kabul te hebben, stelde hij dat hij nooit in Afghanistan is geweest en dat ook zijn meest recente taskara een vervalsing is.

Uit de bovenstaande vaststellingen blijkt dat verzoekers ongeloofwaardigheid die reeds in zijn eerste verzoek om internationale bescherming is komen vast te staan, werd bevestigd. Uit wat voorafgaat is genoegzaam gebleken dat verzoeker er niet voor terugdeinst de Belgische overheden te beliegen en bedriegen. De vaststelling dat verzoeker tweemaal doelbewust heeft getracht de Belgische asieldiensten te misleiden is tekenend voor verzoekers absolute gebrek aan oprechtheid en ondermijnt zijn algemene geloofwaardigheid volledig.

Waar verzoeker verder verwijst naar slechte raadgevingen die binnen de Afghaanse gemeenschap circuleren, merkt de Raad op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt. Bovendien wijst de Raad erop dat de behandeling van een verzoek om internationale bescherming in vertrouwen geschiedt, zodat *“vrees om te worden teruggestuurd naar Pakistan”* geen reden kan zijn om in het onthaalland onjuiste informatie over zijn verblijf of asielrelaas te debiteren.

Aangezien verzoeker bij elk volgend verzoek dat hij indient zijn verklaringen wijzigt en toegeeft niet de waarheid te hebben gesproken bij zijn vorige verzoek, treedt de Raad het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar gesteld wordt niet in te zien waarom zonder meer zou moeten worden aangenomen dat verzoeker heden wel de waarheid spreekt.

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers beweringen dat hij niet langer een oom in Kabul heeft, dat hij nooit in Afghanistan is geweest, dat zijn mentaliteit niet aansluit bij de Afghaanse samenleving en dat hij in Afghanistan wegens zijn verblijf in Europa wordt gepercipieerd als ongelovige moet worden opgemerkt dat dergelijke elementen geen uitstaans hebben met verzoekers initiële asielrelaas, zijnde de problemen met de Taliban die hij in het district Surobi zou hebben ondervonden.

De kromme redenering van verzoeker in het verzoekschrift waarbij hij meent dat vervalste taskara's een eerste stap vormen in de bewijsvoering van zijn verklaring dat hij nog nooit in Afghanistan is geweest, kan niet worden gevolgd. Het bestaan van de vervalste taskara's en het neerleggen ervan toont volgens de Raad enkel en alleen aan dat hij de Belgische autoriteiten heeft willen misleiden en er niet voor terugdeinst om hiervoor valse stukken te gebruiken. Bovendien moet hierbij worden opgemerkt dat verzoeker nog steeds zijn origineel paspoort niet heeft voorgelegd, hetgeen een goed zicht zou kunnen bieden op zijn afkomst, verblijfplaatsen en reisbewegingen. In gevolge 's Raads arrest nr. X van 20 maart 2019 is wel komen vast te staan dat uit de kopie van een pagina uit verzoekers Afghaanse paspoort blijkt dat verzoeker in Kabul is geboren, terwijl verzoeker verklaarde dat hij in Pakistan is geboren. Deze fotokopie spreekt ook verzoekers leeftijd tegen die hij opgaf bij zijn aankomst in België. Dergelijke vaststellingen bevestigen verzoekers gebrek aan oprechtheid des te meer. Hierbij moet ook worden opgemerkt dat het nieuwe element dat verzoeker thans naar voor brengt, met name nooit te zijn teruggekeerd naar Afghanistan, terwijl hij in zijn tweede verzoek sprak van één keer te zijn teruggekeerd, niet maakt dat dit een ander licht kan werpen op de beoordeling van verzoekers derde volgend verzoek om internationale bescherming en de nood aan internationale bescherming.

Daargelaten de geloofwaardigheid van het gegeven dat hij nog nooit in Afghanistan is geweest moet worden opgemerkt dat reeds in 's Raads arrest nr. X van 20 maart 2019 geoordeeld werd dat het feit dat verzoeker nooit in Afghanistan heeft gewoond, op zich niet kan leiden tot het toekennen van internationale bescherming of tot het besluit dat een terugkeer naar dit land onredelijk zou zijn.

Waar verzoeker vervolgens aangeeft dat hij Afghanistan niet kent, moet worden opgemerkt dat reeds in 's Raads arrest nr. X van 20 maart 2019 geoordeeld werd dat het loutere feit een land niet (goed) te kennen op zich niet betekent dat men zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade ten aanzien van dit land. Dat verzoeker geen kennis zou hebben over Afghanistan, valt bovendien niet te rijmen met zijn verklaring dat hij in Pakistan opgroeide in een Afghaans gezin, omgeven door Afghaanse burens en dat hij onderwijs volgde in Afghaanse scholen in Pakistan zoals ook reeds werd vastgesteld in voormeld arrest. Ook werd erop gewezen dat verzoeker verklaarde dat hij Afghaanse landgenoten om informatie vroeg teneinde zich in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming ten aanzien van de Belgische asielinstanties valselijk te kunnen voordoen als een persoon die steeds in Afghanistan heeft gewoond, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker in staat is om de nodige kennis over zijn land van nationaliteit op te doen teneinde er zich te kunnen vestigen. Daarnaast gaf verzoeker in het kader van zijn tweede volgend verzoek zelf te kennen dat hij de laatste drie jaar veel onderzoek had gedaan naar Surobi via "google en de maps" (stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17).

Waar verzoeker zijn langdurig verblijf in België als relevant aanmerkt in die zin dat hij hierdoor bij terugkeer naar Afghanistan kan gepercipieerd worden als verwesterd en "besmet" met de westerse normen en waarden, naast de algemene achterdocht die hem te wachten staat als onbekende nieuwkomer en buitenlander in Talibangebied en desbetreffend verwijst naar de algemene richtlijnen van UNHCR en het rapport *"Afghanistan: situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul"* wordt verwezen naar het gestelde in 's Raads arrest nr. X van 20 maart 2019:

"Het verwijzen naar en citeren uit rapporten betreffende de terugkeer van Afghanen naar hun land van herkomst (verzoekschrift, stukken 2-4) volstaat evenmin om aan te tonen dat een terugkeer naar Afghanistan in hoofde van verzoeker een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou meebrengen; verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade immers in concreto aannemelijk te maken en een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon kan hiertoe niet volstaan. Bovendien kan uit het feit dat een schending van bepaalde normen van de Afghaanse samenleving mogelijkerwijze zou kunnen voorvallen (verzoekschrift, p. 10) op zich evenmin blijken dat er dan meteen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De voorbeelden die verzoeker aanhaalt (verzoekschrift, p. 10) zijn niet van toepassing op verzoekers individuele geval en vormen dan ook een bijkomende indicatie dat de door hem aangehaalde rapporten geen betrekking hebben op zijn persoon en enkel algemene informatie bevatten die op zich niet volstaat om de door hem aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken. Waar verzoeker citeert uit het rapport "Afghanistan:

situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul" (verzoekschrift, p. 11), dient er bovendien op gewezen dat verzoeker nooit eerder problemen aanhaalde omwille van zijn verblijf in het Westen, alsmede dat hij deze problemen in concreto dient aan te tonen terwijl hij in zijn verzoekschrift opnieuw niet verder komt dan te citeren uit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon. Waar hij dienaangaande in zijn verzoekschrift stelt: "Het rapport 'Westernised returnees to Kabul' kan ook toepassing vinden in verzoekers geval. Verzoekster is immers 'anders' of kan 'anders' worden aanzien." (sic), kan hij evenmin worden bijgetreden. Een rapport in verband met verwesterde Afghaanse jongeren die terugkeren naar Kabul kan niet zomaar mutatis mutandis worden vergeleken met de situatie van verzoeker, die zijn hele leven tot aan zijn vertrek naar België in Pakistan heeft gewoond in een Afghaanse familie, omgeven door Afghaanse burens en met onderwijs in Afghaanse scholen in Pakistan." Verzoeker beperkt zich in casu opnieuw tot algemene informatie en beweringen en maakt de door hem aangevoerde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade ingevolge "verwestering" en "onbekende nieuwkomer en buitenlander in Talibangebied" niet concreet aannemelijk.

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers bewering omtrent de verblijfplaats van zijn oom, toont verzoeker niet aan dat de afwezigheid van zijn oom in het district Surobi een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde vestigt of aantoonst dat verzoeker bij terugkeer hierdoor een reëel risico op ernstige schade loopt. Overigens werd reeds in 's Raads arrest nr. X van 20 maart 2019 geoordeeld dat verzoeker ingeval van terugkeer naar Afghanistan kan terugvallen op de ondersteuning van een netwerk van familieleden en stam- en clanleden. Ook werd geoordeeld dat verzoeker nog contact heeft met andere mensen die afkomstig zijn uit Surobi en dat het feit dat deze mensen in België verblijven, niet betekent dat hij niet eveneens mede op hun netwerk in Afghanistan zou kunnen steunen ingeval van vestiging in Afghanistan.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming verklaarde naast zijn oom en diens gezin ook in contact te zijn met nog andere mensen die in Surobi wonen, van wie hij informatie vergaarde over die regio om zich te kunnen voordoen als iemand rechtstreeks afkomstig van deze regio zoals hij deed tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming (stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17).

Verzoeker verklaarde ook nog dat heel zijn stam naar Pakistan verhuisde tijdens de oorlog in de jaren '80, maar dat een deel daarvan al teruggekeerd zou zijn naar Tizin in het district Surobi (stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Ook gaf verzoeker te kennen dat hij België in contact staat met mensen uit Tizin (stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Daarenboven stelde verzoeker dat zijn verloofde die in Pakistan woont, ook afkomstig is uit Tizin (stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-6). Op basis van deze verklaringen werd besloten dat verzoeker bij terugkeer op een uitgebreid netwerk kan rekenen. De Raad stelt ook vast dat verzoeker verklaarde dat wanneer zijn vader terugging naar het dorp Tizin, hij ofwel bij zijn maternale oom verbleef of in de huizen van de andere dorpingen en dat hij waarschijnlijk in de huizen van de mannen van hun stam verbleef (stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers oom die werden neergelegd, blijkt ook dat er nog familie in Tizin zou wonen. Zo verklaarde verzoekers oom dat zijn broers en zussen er verblijven, blijken zij er over een aantal stukken grond te beschikken, en zouden ook hun neven aanwezig zijn. Verzoekers oom gaf zelfs te kennen dat zijn zus binnenkort met een neef plande te huwen en diens familie "rijk" is. Deze vaststellingen bevestigen dan ook wel degelijk de beoordeling dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan op een uitgebreid en meer dan degelijk netwerk kan steunen. Waar verzoeker in het verzoekschrift zich de vraag stelt of er wel bloedverwantschap bestaat tussen verzoeker en deze rijke neef, want dat het ook om familie van de echtgenote van verzoekers oom zou kunnen gaan, moet worden opgemerkt dat verzoekers oom dit tijdens zijn persoonlijk onderhoud uitklaarde en stelde dat deze "neef" de zoon is van een oom aan vaderskant (Gehoorverslag, p. 2, 3). Voor zover verzoeker meent dat uit dit gehoorverslag ook moet blijken dat dat er bij de oom van verzoeker geen sprake is van grote weelde, is ter zake niet relevant, gezien er in Tizin blijkbaar nog tal van personen aanwezig zijn die verzoeker zouden kunnen ondersteunen.

Wat betreft verzoekers opmerking dat men niet van zijn verloofde, die geboren en getogen is in Pakistan, kan verwachten dat zij zich in het district Surobi in de provincie Kabul zou vestigen moet er vooreerst op gewezen worden dat onderhavig onderzoek naar de nood aan subsidiaire bescherming enkel verzoeker betreft en niet zijn verloofde, waarvan het overigens niet duidelijk is waar zij zich momenteel bevindt.

Waar verzoeker nu in onderhavig verzoekschrift te kennen geeft dat het zijn maternale oom is die hem kennis bijbracht zodat hij zich kon voordoen als iemand die werkelijk in Tizin heeft gewoond en dat hij

geen contact heeft met andere personen uit Tizin en er helemaal geen netwerk is, bevestigt verzoeker in het licht van het voorgaande opnieuw de leugenachtige aard van zijn verklaringen.

Het louter aanpassen van verklaringen op basis waarvan werd besloten dat verzoeker bij terugkeer op een uitgebreid netwerk kan rekenen kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat hij bij terugkeer niet op een uitgebreid netwerk zou kunnen rekenen.

De Raad stelt vast dat verzoeker een betoog ontwikkelt omtrent het district Surobi en Kabul stad als intern vestigingsalternatief, terwijl *in casu* geenszins toepassing wordt gemaakt van een intern vestigingsalternatief. Verzoeker kan de huidige procedure niet aanwenden om alsnog verweer te voeren tegen hetgeen is vastgesteld en omvat wordt door het gewijsde van 's Raads arrest nr. 218 567 van 20 maart 2019, alwaar de veiligheidssituatie in het district Surobi in de provincie Kabul beoordeeld wordt. De beoordeling *in casu* betreft immers niet het geval waarin verzoeker een gegronde vrees voor vervolging en/of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk zou maken en waarbij hij aan deze vervolging of deze ernstige schade zou kunnen ontkomen door zich elders te vestigen. Integendeel, verzoeker maakt de door hem aangevoerde vrees voor vervolging en/of het aangevoerde reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk. Het betoog omtrent zijn persoonlijke omstandigheden waarmee rekening moet gehouden worden bij de beoordeling van de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief is aldus niet dienstig.

Hierbij moet worden opgemerkt dat de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan een *ex nunc* beoordeling uitmaakt die steeds dient te gebeuren op basis van de huidige, actuele veiligheidssituatie. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in haar nota de veiligheidssituatie in het district Surobi in de provincie Kabul als volgt beoordeelde:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan houdt het CGVS rekening met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019. Verweerder merkt hierbij op dat nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd.

UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoeker, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoeker afkomstig is. Gezien haar verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surobi, provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit beschikbare informatie blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen.

Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van het beperkt aantal gewelddaden die in Surobi plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Volgens de meerderheid van de beschikbare bronnen staat het district onder controle of invloed van de overheid en er is amper rapportering van intern ontheemden (IDP's) die het district verlaten omwille van conflict-gerelateerd geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surobi, provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.”.

De informatie die verzoeker bijbrengt, met name enkele algemene rapporten van UNOCHA, UNAMA en IOM, is niet van aard om aan te tonen dat de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt. Ook ter terechtzitting werd geen bijkomende informatie neergelegd. Integendeel, de informatie van verzoeker ligt in dezelfde lijn als deze van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers selectieve lezing van de informatie vervat in het administratief dossier vermag geen ander licht te werpen op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dienaangaande.

Echter, de Raad herinnert er aan dat ook rekening dient te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie (HvJ) een onderscheid maakt tussen twee situaties: (i) de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en (ii) de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

Waar verzoeker het gegeven dat hij geboren en getogen is in Afghanistan, dat hij nog nooit in Afghanistan is geweest, dat hij noch het land noch de lokale bevolking kent, dat hij niemand heeft in Surobi die hem de weg kan wijzen en kan waarschuwen voor gevaarlijke zones en hem kan helpen op te gaan in de lokale bevolking, en dat hij als verwesterd zal worden beschouwd wat risico's zal meebrengen gelet op de aanwezigheid van de taliban als persoonlijke omstandigheden aanmerkt, wordt verwezen naar wat hoger desbetreffend wordt gesteld.

Verzoeker toont gelet op wat voorafgaat niet aan dat hij bij een terugkeer naar de provincie Kabul een groter risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld omwille van de door hem voorgehouden persoonlijke omstandigheden.

Er zijn geen specifieke elementen in het dossier aanwezig die een ander licht werpen op de beoordeling van het vorige verzoek om internationale bescherming.

De Raad is van oordeel dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn, of door verzoeker werden aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.5. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend twintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF